"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year $4.00
Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
часопись для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Стоваришене "Українських Робітничих Вістий"
Передплата на рік ..... $4.00.
Рукописий не звертаєть ся.
Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ "УКР. РОБ. ВІСТИЙ."

З нинішним числом "Українські Робітничі Вісти" вступили в третий рік свого істнованя.

Після пережитих тяжких обставин, витворених минувшою світовою війною, вийшло 22. марта 1919 року перше число "Українських Робітничих Вістий." Українські робітники в Канаді щиро привитали появу своєї робітничої часописи.

Випускаючи в світ перші числа, ми стрічались з многими труднощами, однак ми вірили, що з часом ми їх поборемо і запевнимо істноване одинокої укр. робітничої часописи в Канаді. І в своїх надіях ми не завели ся. Вже ті сотки привітних листів від укр. робітників зі всіх сторін Канади і Америки, які містились в коротці на сторінках "Укр. Роб. Вістий" потвердили наші надії.

І з того часу пройшло два роки!

Як мало прожито, але як много пережито, сказав один з совітських провідників з приводу революції в Росії і на Україні.

Ми не хотіли-б сих слів повторяти, а особливо приписувати їх у відношеню до себе... Але в тих кількох словах так много сказано, що мимоволі хочеть ся сказати їх, говорячи про істноване нашої часописи.

Так, ми прожили еще не довго, бо лише два роки і за ті два роки ми много пережили.

Поминувши всякі фінансові труднощі на початку нашого істнованя, "Укр. Роб. Вісти" страшно були потерпіли підчас генерального страйку в Вінніпеґу. На два і пів місяці видавництво було зовсім застановлене, а коли воно і розпочало ся, то у нас не було ні одної адреси наших передплатників. Прийшло ся наново шукати шляху до своїх товаришів і симпатиків, розкиданих на величезних тисячмилевих просторах Канади.

Але в тім нам помогли самі робітники. Вони самі вже відкликались до нас, самі давали нам про себе знати, самі прочищали шлях "Укр. Роб. Вістям" до майнерської кемпи, до темних шеків, до маленьких бідних домів фабричних робітників та до лісових кемпів.

Робітники, як ніколи еще перед тим, бажали тепер такої часописи, яка освітлювала-б перед ними події і робітничий рух в цілім світі, а особливо революційні події в Росії і на Україні. До появи на світ "Укр. Роб. Вістий", не читаючі по англійськи укр. робітники часто примушені були проковтувати ту гірку пігулку, яку підносили йому укр. чорносотенні газети, що користаючи з нагоди, старались завоювати собі бодай тимчасову прихильність серед укр. робітників в Канаді.

Але навіть менше свідомі робітники інстинктовно відчували, що воно щось не так як треба, що чомусь ті підлабузуваня чорносотенної преси за дуже підлесливі, і тому вихід в світ "Укр. Роб. Вістий", їх отверте правдиве слово відразу найшло собі відгук серед укр. робітничих мас.

Від появи першого числа "У. Р. В." аж до нинішного дня се слово лунає сміло і отверто, не схилившись в жадну огорону. Бо для дійсної робітничої часописи, занявшої отверто чисто клясову позицію, ніяких сторін, ніяких хитань, ніяких орієнтацій бути не може. За орієнтаціями шукають тільки ріжні національно-шовіністичні ґазети і їх ідеольоги, за орієнтаціями шукають тільки зрадники робітничих інтересів і їх безпринціпіяльні ґазети, але для дійсної робітничої часописи жадних орієнтацій не може бути.

Не вдало ся укр. націоналістам збудувати власними силами свою буржуазну державу зі всіми властивими її "культурними" машинами поневолюваня робітничих мас, — вони вдали ся до німецьких юнкрів, тобто, орієнтували ся на кайзера. Потерпіла орієнтація на кайзера фіаско, — вони змінили свою орієнтацію на французьких капіталістів. Провалилась орієнтація на Французів, вони пішли до Денікіна, до Пілсудського, до Врангля, до Балаховича, і нині вже починають навіть орієнтуватись на кровавого угорського Гортого. І слідом за своїми "героями", і відповідно до зміни їх орієнтацій — міняла свої орієнтації і укр. чорносотенно-націоналістична преса. Хто придивляв ся до її становища бодай з далека, той бачив, що нині вона вихвалює під небеса одного, а завтра другого, пятнуючи вже попереднього. І так через цілий час. В однім тільки остала вірною собі укр. чорносотенно-націоналістична преса: се в її відношеню до робітничого руху. Тут вона не зрадила ні на одну йоту. Як плямила і денунціювала вона всякий робітничий визвольний рух три роки тому назад, так вона плямить і денунціює його і нині.

Зовсім протилежне становище до тої чорносотенно-націоналістичної преси заняли "Укр. Роб. Вісти" з першого числа свого істнованя. Ставши на чисто клясове становище, вони остали на сім становищу і по нинішний день. Без орієнтацій, без хитань і вагань вони несли своє правдиве слово поміж українських робітників, піддержуючи їх на дусі в тяжкі хвилини істнованя радянських републик і радуючись разом з ними успіхами революції в Росії і на Україні.

Нам, як дійсним пролетарам, не було чого падати на дусі підчас хвилевих успіхів контрреволюції на Україні. Нас тільки боліли ті величезні жертви, які приносили бідні робітничі і селянські маси на жертвенник, приготований їм світовим капіталом і його наймитами укр. чорносотенними погромщиками. Нам болючо було писати і доносити своїм читачам про те, як запрошені героями від українського чорносотенства польські білогвардійці зривали в Київі собори, водопроводи, стації, ґімназії; як вони нищили українські села, міста, зелізниці, мости і цілі селянські зелені ниви; нам болючо було доносити читачам про ту чорну хмару реакції, яка нависла була над Україною і під покровом котрої дотанцьовували свій послідний кровавий танець укр. контрреволюціонери.

Але се ніколи не привело нас до зневіри, ніколи не захитало нашої віри в торжество побіди пролетаріяту України, ніколи не заставило нас шукати орієнтацій. Се еще більше запевняло нас в правдивости занятої нами позиції, се еще більше отвирало нам очи на те, що між укр. робітником і селянином а українським паном, підпанком і їх наймитами лежить велика пропасть, яка з кождим днем, з кождою подією все більше розширяєть ся.

Так воно є і инакше бути не може.

На сю пропасть між українським робітником і українським паном та підпанком "Українські Робітничі Вісти" вказували в своїм першім числі, вказують на неї і нині і будуть на дальше вказувати.

Укр. робітники в Канаді щиро оцінили становище "Укр. Роб. Вістий" і показали се на ділі. Про се свідчить те поперте, яке дають укр. робітники своїй часописи. Укр. робітники в Канаді приняли "Укр. Роб. Вісти" як свою робітничу часопись від першого дня її появи на світ і такою уважають її і нині. Надаремно укр. чорносотенна преса старала ся і стараєть ся посіяти серед укр. робітників недовіре до "Укр. Роб. Вістий", виписуючи на них ріжні несотворені річи. "Укр. Роб. Вісти" уважали низше своєї чести відповідати на всі безпідставні наклепи чорної сотні, бо укр. робітники самі добре знають, кому служать "Укр. Роб. Вісти".

Після року свого істнованя як тижневник, "Укр. Роб. Вістий" почали виходити два рази на тиждень. Нині вже роблять ся стараня о побільшене їх формату. В кождім разі істноване "Укр. Роб. Вістий" є забезпечене. Забезпечене не фінансами, а високою моральною свідомістю укр. робітників. Наші сили з кождим днем зростають. Свідомсть серед українських робітників йде скорим кроком вперед і се є запорукою тревалого істнованя "Укр. Роб. Вістий".

Злучім-же, товариші робітники, з нинішним числом Другої Річниці "Українських Робітничих Вістий" наші ряди тіснійше довкола своєї часописи і нам не страшні будуть жадні перешкоди, які роблять нам наші вороги.

Вступаючи з нинішним числом в третий рік свого істнованя, "Укр. Роб. Вісти" витають всіх своїх передплатників і прихильників і вірять, що і ви всі товариші робітники їх щиро привитаєте.

Вступаючи в третий рік свого істнованя, "Українські Робітничі Вісти" кличуть:

Нехай жиє солідарність і свідомість серед Українських Робітників!

Нехай жиє солідарність пролетаріяту цілого світа!

Нехай жиє Радянська Україна!

Нехай жиють Радянські Републики!

Нехай жиють "Українські Робітничі Вісти!"

ДВА ДОГОВОРИ.

Минувшого тижня Совітська Росія і Велика Британія заключили торговельний договір і є всі дані на те, що між сими двома краями розпічнуть ся сейчас торговельні зносини. Майже в той самий час мирові делеґати Совітської Росії і Радянської України в Ридзі підписали також мировий договір з польськими делеґатами.

Не входячи в зміст обидвох договорів і їх наслідки треба признати, що заключене сих договорів має велике значіне для совітських републик. Се вперше за три і пів року свого істнованя совітська система добила ся для себе права горожанства зі сторони нинішного капіталістичного світа. Капіталістичний світ в особі Англії і вислужниці антанти Польщі признає совітські републики і навязує з ними зносини помимо того, що вони є соціялістичними републиками, які скасували у себе приватну власність, ту основу буржуазної суспільности і всіх капіталістичних держав світа.

Капіталістичний світ признає совітські републики не тому, що він їх чомусь-то дуже полюбив, або що може совітські републики "поправіли", попустили щось з своїх соціялістичних принціпів, ні, — він признає їх тому, бо приневолений се зробити. Капіталістичний світ через поверх три роки огнем і мечем старав ся здавити совітські републики, однак всі його заходи пішли на марне; совітські републики відбили всі напади капіталізму. І побачивши, що не можна нічого вдіяти оружем, капіталістичний світ рад-не-рад мирить ся з фактом істнованя совітських републик і починає навязувати з ними зносини.

Факт той, що капіталістичні держави не можуть нічого зробити совітським републикам є тут найважнійшим чинником, се є власне тріюмфом Совітів над капіталістичним світом, се є найголовнійшою причиною, що капіталізм починає говорити з большевизмом, людським язиком. Так, підписане англійсько-російського торговельного договору в Лондоні і підписане російсько-українсько-польського мирового договору в Ридзі є побідою Совітів над капіталістичним світом, без огляду на те, які наслідки будуть з заключеня тих договорів.

Говорячи про підписане обидвох договорів не можна не згадати того, в який час і серед яких обставин сї договори зістали підписані. Адже-ж лише пару днів тому назад на сторінках брехливої буржуазної преси ціла Росія і Україна горіли в огни "революції"; адже-ж ціла Росія і Україна бунтували ся проти совітського правительства; адже-ж вже туй-туй мав прийти кінець совітському правлїню в Росії і на Україні!... Що-ж се має значити, що з таким леда день маючим упасти совітським правительством заключує наймогучійша капіталістична держава в Европі торговельний договір, а антантська попихачка Польща заключує з російським і українським правительствами мировий договір? Чому европейські капіталістичні краї заключували договори з правительствами, які нині-завтра мають упасти?

Відповідь на се така. І "революція" в Росії і на Україні, і монархістично-соціялпатріотична авантура в Кронштаді, і заключене обидвох договорів мали між собою тісну звязь. На засіданю Петроградського Совіту дня 4. марта Зіновев сказав, що ще 13. лютого париський "Матін" писав про бунти в балтійській фльоті. На другий день про те саме писала "Echo de Paris". В той час не було ще навіть жадних признак бунту в Кронштаді. Се значить, що про кронштадську авантуру знали в Парижі ще перед тим, як вона вибухла, — себто ціла ся авантура була уплянована в Парижі і звідтам руководжена за посередництвом французьких шпіонів в Кронштаді. Так що кронштадська авантура і крик буржуазної преси про повстаня в цілій Росії і Україні були наперед підготовлені европейською буржуазією. Капіталізм хотів використати продовольчу крізу в Росії і при помочи своїх аґентів зробити послідну спробу викликати бунти в совітських републиках. Коли-ж ся його послідна спроба не вдала ся, він змінив свою тактику і наслідком сего було підписане обидвох договірв. Сим треба пояснити собі таку на перший погляд дивну річ, що зараз після того, як наспіли з Европи депеші про занятє Кронштаду совітськими військами, прийшла депеша з Лондону, яка донесла про підписане російсько-англійського торговельного договору, а за нею друга депеша, яка принесла вість про заключене мира між Росією, Україною і Польщею.

Збори професійного союза артистів.

МОСКВА, 9. лютого ("Роста", Відень). — В Петрограді розпочали ся збори професійного союза артистів.

Збори отворив представник Центральної Ради Професійних Союзів.

Грозять виступом з А. С. П.

Чеська Ґрупа Соціялістичної Партії Злучених Держав рішила одноголосно зірвати всякі зносини з Соціялістичною Партією, коли вона не заявить ся на конвенції в Детройт за безуслівним принятем 21 точок Третого Інтернаціоналу.

СОЦІЯЛ-ДЕМОКРАТИ І СИНДИКАЛІСТИ В ГОЛЯНДІЇ.

На міжнародну конференцію 2½ Інтернаціоналу у Відни заблукав і Труельстра, відомий соціял-реформіст в Голяндії. Центристи зрікають ся признати його вплив на ухвали віденської конференції, але їм нема чого того зрікатись або лякатись, бо члени конференції представляють надзвичайно сприятливий ґрунт для впливів всяких Труельстрів. Вони самі не далеко відїхали від соціялшовіністів.

Труельстра був на конференції в ролі представника соціялдемократичної ґазети "Hetvolk" (в Амстердамі), але всім добре відомо, що він є прихильником жовтого Амстердамського Інтернаціоналу Професійних Союзів і сам він є членом виконавчого комітету II. Інтернаціоналу.

В розмові з журналістами Труельстра заявив, що одинокою силою, на яку вони числять, — се сила Амстердамського Інтернаціоналу, який "обєднує" 27 міліонів світового пролетаріяту.

Труельстра забув сказати, що сї спілки звязані з "ліґою націй", мають там своїх представників, котрі одержують десятки тисяч франків платні від капіталістів. І одержують вони їх цілком офіціяльно, як дійсні і найсправжнійші наймити капіталу.

В Голяндії є соціял-демократична партія, що входить до II. Інтернаціоналу і нараховує 40.000 членів, а в парляменті вона має 22 своїх послів на 3 комуністів і одного синдикаліста. Всіх членів парляменту є 100. В соціял-демократії істнує ліве і праве крило. На чолі лівого крила стоїть ніхто инший, як сам Труельстра. Можна собі уявити, яке то ліве крило і що воно з себе уявляє. Та звідси еще яскравійше видно, що праве крило на чолі з Флідделем є таке "соціялістичне", як Ґомперси в Америці.

Труельстра не міг пояснити в чому-ж полягає ріжниця між лївим крилом і правим. Він говорить тільки, що обидва крила працюють цілком солідарно, ніяких сварок між ним і правими нема, а революція дуже далеко від Голяндії.

Треба пригадати нам, що після розбитя Німеччини, в Голяндії був дуже революційний настрій і навіть можна було сподіватись на засноване совітів серед мобілізованих жовнірів. Саме тоді в Німеччині вибухла революційна боротьба. Та сам-же Труельстра зробив все що міг, щоби ту революцію придушити. Льокаї буржуазії знають, як обдурити робітників, що довірили їм свою долю і як придушити революцію.

Як ходять чутки, то лївий погляд Труельстра полягає в тому, що він хоче причепити професійний рух до соціял-патріотичної колесниці і тим робом виїхати на греблю буржуазної держави, тоді як Флідель думає, що між соціял-демократами і робітничими союзами нема ніякої потреби установлювати звязки, бо соціял-демократія може певнійше і краще опиратись на самих виборців, серед котрих може бути велике число людий не робітників. Але мета обидвох лідерів одна, вони мріють лише про златане буржуазної машинерії і думають тільки про те, як-би то прилучити робітництво до сієї брудної справи.

Про комуністів Труельстра думає, що їх в Голяндії майже не має, бо є їх хіба 2.000 членів в Комуністичній Партії. Але тут видко з того, що його аритметика особлива, тільки йому одному властива. Коли соц.-дем. на число 40.000 членів вибрали 22 послів, то комуністи, що мають там своїх трох послів, мусять принаймні мати силу і вплив, які будуть рівні 6.000 членів. Але і то не так, бо в Голяндії серед комуністів є анти-парляментаристи, що бойкотують вибори.

Та про професійний рух Труельстра подав зовсім неправдиві вісти. — "У нас є 240.000 членів, котрі всі належать до Амстердамського Інтернаціоналу". — А чи нема також синдикалістів, що до того Інтернаціоналу не належать?

— Ніяких синдикалістів нема в нас, — категорично заявив він.

Ми маємо перед собою далеко краще жерело ніж Труельстра, котрий хотяй і є членом виконавчого комітету II. Інтернаціоналу і хотяй і хоче спиратись на професійний рух робітництва, а не знає професійного руху в своїй власній країні. Ми маємо звіт Ван Дер Берґа, секретара Голяндської Федерації транспортових робітників. Він подає, що в Голяндії є насамперед католицькі і протестанські професійні союзи, зорґанізовані всякими попами та буржуазією. Се є очевидно страйколомні союзи, які ріжнять ся тим, що одні зорґанізовані католицькими попами, а другі протестанськими. Потім ідуть невтральні професійні союзи, які складають ся з робітничої аристократії та всяких служачих і умових робітників. Се інтеліґентні орґанізації, що почувають себе вдоволеними в буржуазному суспільстві.

Нарешті є еще так звані соціял-демократичні професійні союзи, ті самі, що про них говорить Труельстра, — але число їх трохи більше ніж те, що він подає, а саме 245.000 членів. Отсе саме і є ті союзи, що входять до Амстердамського Інтернаціоналу.

Синдикалісти мають свій окремий центр, до якого гуртують ся: Транспортова Робітнича Федерація, Федерація Будівничих Союзів, Федерація Муніціпальних Робітників і Федерація Металістів. Всего до синдикалістичних орґанізацій належить пятнайцять федерацій, з загальною скількостю 45.000 членів.

Але найважнійшою властивістю сих орґанізацій є не їх численність, але якість. В тих орґанізаціях згуртувались найбільш революційні робітники. Се ті робітники, що свідомо бунтівничо йдуть до своїх союзів, а не до соціял-демократичних.

Синдикалістичний рух в Голяндії не тільки рух економічний, але і політичний одночасно, з революційними тенденціями. Вони мають навіть в парляменті свого посла, але вони не є парляментаристи. Сам синдикалістичний рух був заснований тими соціял-демократами, що їх виключено було з партії як анархістів. Проте, анархісти довго і вперто працювали в тих союзах і вратували їх від реформізму та буржуазної отруї, котру несли робітникам соціял-демократи політикани опортуністи.

Синдикалістичні орґанізації будучи прихильні до теорії прямої акції, все-ж таки не ухилились поїхати до Амстердаму на конґрес професійних союзів (Амстердамський Інтернаціонал), але їм не могла прийти до смаку вся лукава політика Апелтона та Ґомперса і вони не прилучились до того Інтернаціоналу. З другого боку вони відмовились прилучитись до Комуністичного Інтернаціоналу Професійних Союзів, але тут справа стоїть не так погано для комуністів.

Річ в тому, що за останні часи одинокою темою всіх зібрань і засідань синдикалістичних орґанізацій являють ся тези III. Інтернаціоналу. Се свідчить, що в тих орґанізаціях йде житє. Крім того синдикалісти готують ся до звязку з німецькими вільними союзами, які здебільшого прихильні до Комуністичного Інтернаціоналу Професійних Союзів.

Самі синдикалісти, що шукають середного шляху між жовтим (Амстердамським) і Червоним (Комуністичним) Інтернаціоналами Професійних Союзів, кажуть, що після останнього наказу Комуністичного Інтернаціоналу всі комуністи кинулись до праці в синдикалістичні орґанізації, і як дисципліновані жовніри, працюють за Комуністичний Інтернаціонал Професійних Союзів.

Синдикалісти, що пручають ся проти Комуністичного Інтернаціоналу, але одночасно ворожі і соціял-патріотам, не хочуть зрозуміти, що середного шляху нема, і що будучи революціонерами, вони мусять дещо взяти для свого вжитку і з політичної зброї. Зрештою такі революційні синдикалісти будуть примушені прилучитись до Комуністичного Інтернаціоналу. Як революціонери, синдикалісти не можуть ухилитись від політичної боротьби, а в політичній боротьбі саме мова йде про те, чи виступати за соціялізм, чи за капіталізм, чи бути комуністом, чи аґентом буржуазії.

Самі такі синдикалісти дивлять ся майже безнадійно на своє незалежне істноване, а боротись проти комуністів у них не вистарчає ідейної зброї, та і настроєм своїм вони досить близько стоять до комунізму. Отже одинокий вихід для синдикалістів буде прилучене до Червоного Інтернаціоналу Професійних Союзів.

Щоб краще зрозуміти укр. робітникам в Канаді становище ріжних синдикалістичних течій в Европі, ми можемо показати їм на Промислових Робітників Світа і на Одну Велику Юнію. Власне щось подібного до них ми спостерігаємо і в Голяндії. Синдикалізм є власне голяндською формою I. W. W. І так саме як там так і тут працює богато революційних юніоністів, анархістів, марксістів, як там так і тут недовіре до парляментаризму і соціялдемократичних політикантів.

Проте в Голяндії вони далеко відстають від I. W. W. в своїй революційности. Се видко хоч-би з того, що вони все таки поїхали до Амстердаму.

Загальне становище в Голяндії є може найкраще як де инде; країна не зазнала війни, а тому там нема і революційного піднесеня. Революція в Голяндії повстане в звязи з революцією в Німеччині, але щоб забезпечити перемогу пролетаріяту, комуністи мусять працювати вже тепер в тім напрямі і приготовляти до того маси.

Комуністична Партія Голяндії працює над прилученем синдикалістів до комуністичного руху, але за синдикалістами стоять еще і соціял-демократичні професійні союзи, куди комуністи мусять також вступити і прихилити їх до революційного руху.

Але тут, як скрізь в боротьбі пролетаріяту з капіталом, на шляху стоять соціял-патріоти, яких як прислужників капіталу, комуністи мусять нагнати з робітничих мас.

Gregory.

ПРОСВІТНА ДІЯЛЬНІСТЬ НА РАДЯНСЬКІЙ БІЛОРУСИ.

Центральний Виконавчий Комітет Білоруської Соціялістичної Радянської Републики вислухав доклад народного комісара освіти. На поли освіти поставлено як основну задачу просвіту по селах і знищене неграмотности. На Білоруси основуєть ся величезне число шкіл, читалень і захорон для дітий. Є в пляні оснувати інсти тут білоруської культури. Видано дотепер 50.000 букварів. Народний комісаріят освіти змагає, щоби мешканці училися в своїй рідній мові.

Центральний Виконавчий Комітет рішив приняти всякі зарядженя, щоби праця серед працюючого селянства Білоруси була ведена в білоруській мові. Народному комісаріятови освіти поручено як в найкоротшім часі виготовити шкільні підручники в білоруській мові. Для підготовленя робітників в еврейській і російській мові відбувають ся окремі курси.

Державне видавництво книжок приступає до виданя літератури в місцевих мовах. Найблизшою задачею являєть ся видане шкільних підручників, діточої ґазети і науково-популярної літератури в білоруській мові.